

ЮРИЙ ГЛАЗКОВ КОНТАКТЪТ

Превод от руски: Александър Кючуков, 1987

chitanka.info

— Само погледнете каква система — тъкмо онова, което ни е нужно, което търсихме толкова дълго, скитайки далеч от дома. Звездата на системата е още млада, силна, може да ни храни с енергия, спектърът ѝ е пригоден за нас. А планетите — просто чудо, ето как ни провървя, гледайте, тук има и газове, и течни, и твърди планети. А ето тази е направо прелест и колко е красива, каква бродерия от континенти, какъв простор от океани и морета, какви панделки от реки! А планинските вериги, разломите! Руди и метал там има очевидно колкото искаш — това се казва находка! Трябва по-скоро да я изследваме, това се казва подарък, благодарим ти, природо създател! — докладваше несвързано и емоционално специалистът по природните ресурси за получените материали от изследванията в системата на Жълтата Звезда.

— Да, Нед, прав си, но само не ме убеждавайте да се навирам пръв на тази забележителна планета, няма да го бъде — първи ще тръгнат автоматите, стигат ни загуби и неприятности! — Мъдрият командир беше непреклонен.

— Естествено, командире, за друго не може да става и дума — съгласи се Нед, като проклинаше вътрешно командира педант, представяйки си мислено разходка по планетата.

Първият автомат излетя, разтърсвайки леко грамадата на базовия кораб... и изчезна, ни се чу, ни се видя. След него — втори, трети.

Съвещанието беше бурно.

— Нали ви казах, че първо трябва да отидат автомати, работи — кънтеше гласът на мъдрият командир, — ех, вие, луди-млади! На вас да остане — в пъкъла с главата надолу ще влезете, а още по-добре с краката. Не мирясвайте, поживейте, научете се на ум и разум, бързаци!

Четвъртият робот, натъпкан с програми за търсене и предпазване, се спусна в планинския район недалеч от мястото на кацане на предшествениците си. Докоснал повърхността на планетата, роботът не бързаше да разтвори защитния си пашкул. Отстрани приличаше на огромно бяло яйце с идеална форма. Всичко беше тихо, никой не го залавяше, не се опитваше да го отмъкне, да го смачка, да го извади от бронираните листа. Автоматът отвори една преграда и огледа показалия се сектор — красота и спокойствие, след това втори, трети, четвърти. Не го заплашваше нищо. От разтвореното като лотос яйце ловко изскочи пъргав автомат от стомана, волфрам и алуминий.

Огледа се делово и разгърна антената, прослушваше наоколо и едновременно оптичните му уреди огледаха околностите. Всичко беше тихо, но и събратята си той също не видя и не чу. Чуруликането на птиците и шумоленето на тревите и листата по дърветата успокояваха, отпускаха. Роботът взе решение, че никой и нищо не го заплашва, и не сгрещи: войните на планетата отдавна бяха свършили, нямаше с какво да се воюва — изчерпани бяха всички метали, нямаше руда, каменни въглища, нефт, газ — нямаше с какво да се строят самолети, танкове, кораби, ракети, атомни бомби, нямаше с какво да се зареждат колите, животът на планетата се връщаше към конете, каруците, селата, полята, животновъдството, платноходките; останаха само телефоните и телевизията, а много други неща се връщаха към миналото. Грам желязо беше по-скъпо от килограми злато, хората го бяха прахосали, за да създават неуморно многобройни оръжия, а после ги унищожиха във войните и конфликтите. Хората свалиха от орбита много спътници, претопиха всичко възможно, пресяха всеки грам земя, добре, че по местата на миналите сражения бяха останали много парчета, а понякога и цели бомби и снаряди. Но и този източник бързо пресъхна. Хората се насочиха към планините и търсеха там парчета от ракети, самолети, намираха едно-друго...

Пери и Кюз бяха добри алпинисти и им вървеше, за пети път пълзяха по планините и нито веднъж не се бяха върнали с празни ръце, ценяха ги и ги уважаваха. Втора седмица планините на Памир не изпускаха плячката си, а имаше такава: изследванията на архивите сочеха, че преди двеста години тук е изчезнал голям самолет, значи трябваше да има останки, трябваше и толкова, иначе не биха изпратили Пери и Кюз.

Докато пълзяха към върха, върху главите им едва не падна яйце с прилични размери, напомнящо яйцето от птицата Рух.

— Стомана! — изкрещя Пери.

— Волфрам! — провикна се Кюз.

Те се хвърлиха към яйцето с плазмените резачки в ръце, опитвайки се да го разрежат на части. То вреше, но не се разрязваше, цялата му повърхност се покри с мехури като вряща смола, заливайки незабележимите пукнатини — яйцето беше майсторски заварено.

— Карай, явно няма да го разрежем, дай да го спуснем долу така, ето по този ледник, точно в подножието ще се изтърколи.

Яйцето се затъркаля надолу.

Недалеч се мъдреше второ яйце, Пери и Кюз не успяха да дотичат, когато от разтворилата се чаша като скакалец изскочи робот.

— Дръж го, ще избяга, в него има сто килограма стомана, дръж го, Кюз — крещеше Пери побеснял, заобикаляйки огромна канара.

Стоманеният скакалец подскачаше по-ловко от планински козел, прелитайки над пукнатини и пропасти. Пери и Кюз не умееха така, това ускори разправата с него. Кюз се притаи, изчаквайки „скакалеца“. Бившият шампион по кегли не сгреша и „скакалецът“ бе улучен с тежък камък. Сваленият сандък с пружини полетя надолу, към подножието на планината, последвал черупката.

Пери и Кюз като ловци се криеха зад камъните, очаквайки следващия посланик, вече нервничеха, защото той се бавеше. Но търпението им беше възнаградено, посланикът се появи. Но се оказа по-умен, увисна на стотина метра над площадката и зорко се заоглежда наоколо. Пери и Кюз притихнаха. Яйцето се спусна по-надолу, те вече го гледаха отгоре. Пръв не издържа Пери — прицели се и метна камък по него. Нещо издрънча, изхрущя, яйцето падна и се удари с бучащ стон. Камъкът на Кюз довърши работата, яйцето замря.

Командирът реши да се спусне сам — загубата беше твърде голяма, автоматите сякаш потъваха в земята. Яйцето се спусна на два километра от мястото на загубата. Командирът излезе от черупката и се отправи към пропастта, погълнала най-добрите измежду най-добрите работи.

Планинските пътеки бяха трудни и опасни, умората се проявяваше бързо. Яйцето остана на мястото на приземяването, готово за старт всеки миг при първия зов на стопанина си. В далечината се показва струйка дим. Пришълецът се отправи натам. Край огъня седяха Пери и Кюз и ядяха печена риба, миризмата се разнасяше по планините и плашеше дивите кози и глигани.

— Хей, дядка, какво се мотаеш там, я ела при нас или са те пратили да ни помагаш, колко конски сили са ти останали? — присмиваха се приятелите, горди с успехите си. — Стотици килограми стомана за един ден!

— Пет хиляди — отговори простодушно командирът на чуждия кораб.

— Виж го ти — търколиха се от смях Пери и Кюз, — ела при нас, хапни рибка, нещо ще ти налеем, току-виж, появила се още една сила.

Пришълецът се доближи до огъня.

— Ивгон — представи се той.

— Иван ли?

— Да, да — побърза да се съгласи Ивгон, — Иван.

— И какво се мотаеш тука, за какво те изпратиха при нас?

— Не, аз сам.

— Търсиш ли нещо? — подозрително попита Пери.

— Нищо странно ли не видяхте тук?

Пери и Кюз си намигнаха.

— Не, не сме.

— И къде ли се дянаха, както и да е, благодаря, ще потърся отгоре, ще се издигна по-високо и ще огледам. — Пришълецът извади някаква кутийка и промърмори нещо на непознат език.

Отгоре падна блестящо яйце.

— Аха, четвърто! — в един глас извикаха Пери и Кюз и като ястреби се хвърлиха към него с камъни в ръце.

— Стойте! — възкликна пришълецът.

Пери и Кюз се спряха, ловната страст ги бе накарала да забравят за него.

— Та значи вие сте ги свалили?

— Да, и какво от това?

— Та това са наши разузнавачи автомати, изпратихме ги от орбита да изследват планетата, а вие, ех вие, а уж сте разумни... — Пришълецът се хвана за главата и седна на камък, в позата му имаше нещо явно неземно.

— И какъв си ти, от друга планета, така ли?

— Да, от друга, тъпаци, от друга, ето от онази — посочи с пръст в небето разстроеният пришълец.

На Пери и Кюз им стана неудобно.

— Слушай, не се разстройвай, ще си направите други, виж колко конски сили само имаш, раз-два — и роботът е готов, три-четири — втори, искаш ли да те помолим за прошка?

— Не ми трябва да ме молите, та те са направени от метал, разбирате ли, от *метал*, от него на нашата планета няма и помен, ясно

ли ви е, за себе си сме го добивали, върнете ни роботите, върнете ги!
— И той започна да настъпва към земяните.

Козите и глиганите в паника се разбягаха нагоре, към планините, а надолу като лавина летяха опитните алпинисти Пери и Кюз. По петите ги гонеше побеляло чудовище и викаше: „Върнете ги, че ще стане по-лошо!“.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 50/1987 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.